

Vești misionare

Trimestrul 2, 2020

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2020

Cuprins

1. O rugăciune cât un bob de orez.....	3
2. Botezurile unor filipinezi în Cipru	4
3. Mesele câștigă inimi	6
4. Pachet-surpriză în Finlanda	7
5. Calea spre Hristos.....	9
6. O mamă din Polonia și-a pierdut cei patru fii	11
7. „M-au luat fiorii”	12
8. Infarct amânat	14
9. Misionarul se întreba: „De ce?”	15
10. Din Armenia în Cipru	17
11. Eu alerg pentru Dumnezeu.....	18
12. O fabrică transformată în școală.....	20
13. Scăpat dintr-un avion care s-a prăbușit	22

4 aprilie

1. O rugăciune cât un bob de orez

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Yolanda Malla a învățat despre puterea rugăciunii de la un lan de orez. Yolanda a găsit de lucru la cultivarea și îngrijirea orezului într-un câmp din țara ei natală, Filipine, după ce soțul a divorțat de ea, lăsând-o să-i crească singură pe cei doi băieței ai lor. Proprietarul plantației i-a permis să lucreze pe terenul lui, cu condiția să-i dea jumătate din producție. Terenul acesta se afla lângă proprietatea unei rude a femeii.

Yolanda a muncit din greu și, când orezul a început să crească, ea și-a dat seama că recolta va fi una de primă clasă.

„Doamne, Te rog, să nu vină vreun dezastru peste acest orez”, se ruga ea. „Am nevoie să îmi hrănesc copilașii.”

După două săptămâni, o furtună puternică a lovit regiunea. Yolanda asculta cum vântul și ploaia loveau în casa ei. Și-a amintit de orez. „Doamne, eu nu pot face nimic”, a spus ea. „Te rog, amintește-Ți de rugăciunea mea!”

Câteva zile mai târziu, după ce apa s-a mai retras, a reușit să ajungă la câmpul de orez și să evalueze pagubele. Spre surprinderea ei, orezul ei era maroniu și copt. Nu era niciun semn că vreo furtună nemiloasă ar fi trecut pe-acolo. Apoi, Yolanda a privit la terenurile din jur. Dezastru total! Recolta era distrusă chiar și pe terenul rudei sale. Proprietarul a fost uimit de recolta obținută.

„Este pentru prima dată când acest teren produce orez de calitate întâi”, a spus omul, cu stupoare în glas. „Anul trecut, șoarecii au mâncat recolta fermierului căruia i-am dat terenul pentru a-l cultiva.”

Rozătoarele distruseseră atât de mult din recolta aceluși fermier, încât el a putuse să-și recolteze singur întreaga producție, însă

Yolanda a avut nevoie de 17 oameni să o ajute la recoltare. Privind la belșugul de orez, Yolanda și-a amintit de rugăciunea făcută în acea noapte furtunoasă.

„O mică rugăciune este o putere”, a spus ea într-un interviu luat în Cipru, unde lucrează acum ca menajeră. „O rugăciune de mărimea unui bob de orez poate produce milioane de boabe de orez. Nici nu puteam număra atâta orez!”

Săptămâna viitoare vom afla cum a devenit Yolanda adventistă de ziua a șaptea în Cipru și cum, apoi, a condus doi prieteni la Isus.

O parte din colecta din Sabatul al Treisprezecelea din acest trimestru va ajuta la construcția unei noi biserici și a unui centru social în Nicosia, Cipru.

11 aprilie

2. Botezurile unor filipinezi în Cipru

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Yolanda Malla, o filipineză care lucra într-o casă în Cipru, a observat că prietena ei, Beatrise, i-a dat un „tag” la o predică adventistă de pe Facebook.

Yolanda o întâlnește pe Beatrise cu câțiva ani în urmă. Beatrise era din Filipine și lucra în Taiwan, ca și ea, menajeră. Yolanda și-a amintit că Beatrise se botezase recent în Israel, unde lucrase o vreme.

Yolanda a întrebat-o pe Beatrise, pe Facebook:

– De ce ai devenit adventistă de ziua a șaptea?

– Acolo mă simt eu confortabil, a răspuns Beatrise. Urmărește acel video pe care ți l-am trimis și vei înțelege.

Yolanda a făcut click pe video și a ascultat predica despre Dumnezeu, care, la creațiune, a pus deoparte ziua Sabatului, amintindu-i poporului Său să-l păstreze împreună cu Cele Zece Porunci și cum, și în Noul Testament, a cerut ca Sabatul să fie sfințit.

Yolandeii nu-i venea să creadă. A căutat în Biblie textele indicate în predică și a înțeles că Sabatul este sâmbăta. „De ce, mergând la atâtea biserici, nu am auzit niciodată vreun pastor care să predice despre Sabat? De ce nu vorbește nimeni despre Sabat?” se întreba ea.

Așa că a sunat-o pe Beatrise.

„Această predică mi-a deschis mintea!” a spus ea. „Vreau să gădesc biserica în care se ține Sabatul, dar unde s-o găsec eu în Cipru?”

Beatrise a găsit numărul de telefon al lui Branislav Mirilov, președintele Bisericii Adventiste din Cipru. Yolanda a sunat și a primit indicații pentru a putea ajunge la biserica din orașul ei, Limassol.

Yolanda a început să frecventeze grupa de studiu biblic care avea loc în fiecare duminică. Curând l-a invitat și pe un văr, Michelin, care lucra și el în Cipru. Apoi a mai invitat la studiu încă o colegă filipineză, Maria. Ea avea însă grijă de o bătrână care avea nevoie de asistență continuă și nu i s-a permis să vină la studii.

„Nicio problemă”, a spus Marica Mirilov, soția președintelui bisericii, care este lucrătoare biblică. „Putem face studiile pe Messenger.”

Într-un timp scurt, Yolanda, Michelin și Maria au fost botezați.

„Conducerea prietenilor la botez este rezultatul natural al cunoașterii lui Isus”, a spus Yolanda Malla, o mamă singură, în vârstă de 42 de ani, care lucrează încă în Cipru pentru a-și susține băieții de șapte și opt ani în Filipine. „Chiar dacă provin dintr-o familie dezmembrată, am putere pentru că am învățat să am speranță”, ne spune ea.

O parte din colecta Sabatului al Treisprezecelea din acest trimestru va ajuta la construirea unei biserici și a unui centru social în Nicosia, Cipru.

18 aprilie

3. Mesele câștigă inimi

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

În Sabat, mulți turiști vin la Biserica Adventistă din Gelendzhik, Rusia, oraș situat pe malul Mării Negre.

Vizitatorii din Siberia, din Urali și alte regiuni îndepărtate rusești i-au amintit pastorului Andrei Prokopen despre ceva special ce el învățase în timpul studiilor sale la Institutul Internațional de Studii Avansate din Filipine. Când veneau vizitatori la biserica din campusul universitar, Andrei și alți studenți făceau cu rândul pentru a le asigura o masă după terminarea programului.

Andrei a propus un lucru asemănător la biserica sa din Rusia. A sugerat ca grupele Școlii de Sabat, fiecare având câte șase-șapte membri, să asigure pe rând masa de părtășie.

După încheierea predicii din Sabatul următor, 20 de turiști au acceptat cu bucurie să rămână pentru prânz la masa organizată în bucătăria bisericii. După ce s-au săturat, Andrei i-a rugat să se prezinte și să povestească cum au devenit ei adventiști.

Ceea ce a urmat au fost mărturii puternice, iar membrii bisericii s-au bucurat să le asculte. Dar Andrei a vrut ca să audă cât mai mulți oameni aceste povestiri, așa că a început să invite la închinare și la masă și vecini neadventiști.

Într-un Sabat, un turist adventist a povestit o istorie remarcabilă despre bunicul său, care, fiind bucătar, pregătea mâncare pentru soldații care mergeau cu trenul spre frontul de vest, în cel de-al Doilea Război Mondial. Bucătarul era foarte respectat pentru că muncea din greu și nu consuma alcool, însă era adventist și refuza munca în ziua de sâmbătă. Superiorii săi nu îi puteau da sâmbăta liberă, dar nu voiau nici să-l piardă. În cele din urmă, comandantul l-a chemat.

„Prietene, te voi concedia vinerea. Apoi, duminica, te reangajez.”

Aranjamentul a funcționat. Pentru tot restul războiului, bucătarul a fost concediat în fiecare vineri și reangajat în fiecare duminică.

Când turistul a povestit istoria aceasta despre bunicul său, o vizitatoare neadventistă de la masă a spus: „Vreau să devin adventistă!”

După câțva timp, Andrei a avut bucuria de a o boteza pe femeie. Patru persoane, toate atrase la Isus prin mărturiile personale, au fost botezate în cei doi ani de când începuseră mesele de părtășie.

Andrei, care are 43 de ani, afirmă că masa de părtășie urmată de mărturia experienței personale a fost o binecuvântare uriașă pentru biserică și a ajutat ca membrii Școlii de Sabat să se apropie unul de altul, în timp ce lucrau împreună pentru a se îngriji de musafiri.

„Mărturia personală este foarte importantă”, a spus el. „Ea ni-L descoperă pe Dumnezeu, mila Sa și dorința Sa de a fi Dumnezeuul nostru.”

25 aprilie

4. Pachet-surpriză în Finlanda

Timo Flink, un băiețel de șase anișori, a privit cu uimire la ilustrația cu cea de-a doua venire a lui Isus din cartea *Istorie biblice* a lui Arthur Maxwell. Neștiind să citească, se tot uita la Isus care stătea pe norii formați din îngeri. „Vreau și eu să fiu cu îngerii aceia”, s-a gândit Timo în sinea lui.

Ca tânăr, a dorit să-L slujească pe Domnul, dar a fost distras de computere. Pe când studia să devină inginer de computere, s-a alăturat unui grup de tineri care discutau teme biblice cu pastorul în fiecare vineri seară.

Curând, grupul s-a poticnit într-o discuție despre botezul copiilor. Biserica lui Timo practica botezul copiilor, dar câțiva tineri din grup

aparțineau altor biserici de duminică în care se administra botezul prin scufundare. Timo era surprins că pastorul său apăra botezul copiilor, dar nu putea argumenta cu Biblia această practică.

În același timp, Timo s-a alăturat unui grup care studia Apocalipsa. Simțea că această carte este importantă, dar nu putea s-o înțeleagă. S-a rugat pentru înțelepciune.

În cursul vacanței de primăvară, într-o perioadă de maximă confuzie, și-a vizitat părinții. Stând la masă, a avut surpriza să vadă o carte. Tatăl său nu prea citea, de aceea Timo s-a mirat, căci nu înțelegea ce căuta acea carte pe masa din bucătărie.

– Ce-i asta? a întrebat el.

– Postașul a adus-o ieri, a spus tatăl. E de la o rudă îndepărtată.

Timo a privit cartea de aproape. Titlul ei era: *Tragedia veacurilor* și, cu litere mai mici, era scris: „Profeții antice se împlinesc.” În acel moment și-a amintit ilustrația văzută în copilărie cu a doua venire a lui Isus.

Când a terminat de citit cartea, a găsit răspunsuri la toate întrebările sale despre Apocalipsa și botezul pruncilor. *De aceasta aveam nevoie*, s-a gândit el.

Timo a citit din nou cartea în acea vară și încă o dată toamna. Apoi a văzut un anunț în ziar despre un seminar de Apocalipsa la o biserică adventistă. Citise despre adventiști în *Tragedia veacurilor*. S-a dus la acea biserică și a fost botezat. Un articol despre botezul său a apărut în revista bisericii naționale, care publica anunțuri despre toate botezurile care aveau loc. Acea rudă de departe, din Finlanda, care trimisese cartea, s-a bucurat de veste citind anunțul.

Imaginați-vă, Timo a renunțat la computere ca să devină pastor, iar acum are 45 de ani și este directorul de comunicații al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Finlanda. Nici până în ziua de azi, el nu a aflat cum acea carte din copilărie, *Istorie biblice*, a ajuns în casa bunicii. Cumva, bunica făcuse rost de ediția în limba finlandeză și așa a ajuns el s-o găsească atunci când a vizitat-o pe bunica.

Și cartea *Tragedia veacurilor* ocupă un loc special în inima sa. În fiecare vineri seara, el citește din carte pentru momentele de devoțiune cu familia sa. „Soția mea s-a gândit că trebuie să ne învățăm copiii despre vremurile în care trăim”, a spus el. „Astfel am decis să luăm în studiu *Tragedia veacurilor*.”

Finlanda face parte din Diviziunea Trans-Europeană, care va fi beneficiara colectelor din al Treisprezecelea Sabat al acestui trimestru.

2 mai

5. Calea spre Hristos

Antonis Matsoukaros

Am crescut în Cipru, o țară creștină. Dar familia mea era creștină doar cu numele.

Când aveam 13 ani, m-am îmbolnăvit. Niciun medic nu mă putea vindeca. Astfel am început să-L caut pe Dumnezeu. Am mers la diferite biserici cu speranța că voi găsi vindecarea. M-am închinat la icoane, am aprins lumânări, gândind că aceste fapte Îl vor îmbuna pe Dumnezeu și El mă va ajuta. Dar nu a mers.

După mulți ani, când aveam deja 30 de ani, am găsit sub ușa un pliant care făcea reclamă la o serie de prezentări publice pe teme de arheologie și de spiritualitate. Era prezentat subiectul fiecărei seri. Nu știam pe atunci, dar aceste întâlniri erau organizate de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Nu eram interesat, dar un subiect de pe la jumătatea listei cu titluri mi-a captat atenția: „Anticristul și numărul 666”. Am decis să merg la prezentare.

Prezentarea energică mi-a stârnit interesul și am mers și la următoarele întâlniri. La sfârșitul seriei, organizatorii i-au invitat pe cei prezenți și la închinare în Sabat, la biserică.

Am început să merg regulat și, în cele din urmă, am fost convins de mesajul adventist. Dar am ezitat în ce privește botezul. Nicosia este un orașel frumos, cu o societate închisă, cu oameni care se cunosc între ei și de aceea am ezitat, gândindu-mă la reacția familiei și a prietenilor atunci când vor descoperi că am abandonat biserica copilăriei mele pentru a deveni adventist de ziua a șaptea.

Timp de 10 ani am cântărit dacă este important sau nu botezul. Mă va face să fiu un om mai bun? Sunt chiar gata să urmez această biserică și stilul ei de viață?

Pastorul a fost foarte răbdător. În timp, am devenit buni prieteni. În urma unor încurajări delicate ale pastorului, am cerut să fiu botezat.

Nu am regretat niciodată acea decizie.

Au trecut câțiva ani de la acea zi frumoasă. Astăzi am 55 de ani și sunt activ în mica noastră biserică. Sunt instructor la Școala de Sabat și am lucrat cu noul pastor la construirea unei pagini web pentru a ajunge cu mesajul Evangheliei la oamenii din Cipru.

Isus revine curând și, când va veni, voi fi în sfârșit vindecat de persistenta mea boală. Dar ce este mai important, vrem ca oamenii din Cipru și din toată lumea să afle despre Isus și să fie gata să-L întâmpine când va reveni.

O parte din colecta din al Treisprezecelea Sabat din acest trimestru va ajuta la construirea unei biserici și a unui centru comunitar în Nicosia, biserica din care face parte Antonis, cât și a altor două biserici. Mulțumim pentru oferta generoasă!

9 mai

6. O mamă din Polonia și-a pierdut cei patru fii

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Dumnezeu a binecuvântat-o pe Wiesława Winiarska din Lodz, Polonia, cu patru fii. Dar fiul ei Grzegorz a murit într-un accident ciudat când avea 26 de ani. Îi plăcea să alerge și, în timp ce făcea jogging pe lângă calea ferată, a trecut un tren de mare viteză și el a fost tras către linie de curentul făcut de tren. Jacek s-a sinucis la vârsta de 28 de ani. Avea o viață zbuciumată și, în cele din urmă, s-a spânzurat. Sławek avea 39 de ani când a fost bătut zdravăn într-un jaf de stradă. A murit în spital. Iar ultimul ei fiu, Jarosław, a fost diagnosticat cu o tumoare pe creier când avea 16 ani. După mai multe operații, a murit la 33 de ani.

Wiesława nu mai avea niciun fiu ca s-o ajute la bătrânețe. La 68 de ani avea probleme de sănătate. Avea diabet și suferise două infarcte. Mai avea și probleme cu spatele și mergea în baston. Nu mai vedea bine și urma să-și piardă vederea de tot.

„Viața mea nu a fost un pat comod de flori”, spunea ea. „Chiar și așa, pot spune că sunt fericită. De fapt nu am fost niciodată atât de fericită.”

Cu câțiva ani în urmă, Tomasz Karauda, un tânăr care era student la Medicină, a bătut la ușa casei ei și i-a prezentat revista *Semnele timpului*. După aceea, a vizitat-o adesea să mai vorbească cu ea și s-o încurajeze. A ajutat-o să ajungă la spitalul unde era fiul ei muribund, Jarosław, și a susținut-o când fiul ei a murit.

„Tomek a fost prima persoană care m-a ajutat în viață”, a spus Wiesława. „El mi l-a arătat pe Dumnezeu.”

După pierderea fiului ei, Wiesława l-a dat lui Isus inima ei.

„Mă simt ca lov”, spunea ea. „Am primit atât de mult și am pierdut la fel de mult. Dar Dumnezeu mi-a mai dat o a doua viață, ca și lui lov.”

Wiesławei îi place Psalmul 23:4, care spune: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.”

Ei îi place să împărtășească istoria vieții sale în bisericile adventiste. De obicei, tinerilor le dau lacrimile când o ascultă. Ea le spune că nu îi dorește nimănui chinul pe care l-a îndurat ea. „Dragostea lui Dumnezeu mă ține în viață”, spune ea. „Noua mea viață a început la botez. Fără Dumnezeu, nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine.”

Vă mulțumim pentru colecta strânsă în cel de-al Treisprezecelea Sabat în 2017, care ne-a permis să avem un studio de televiziune Hope Channel în Polonia, care transmite Evanghelia în limba poloneză.

16 mai

7. „M-au luat fiorii”

Kamil Metz

Liz locuiește în Houston, Texas. Într-o zi, când făcea treabă prin casă, s-a oprit brusc și a ascultat. Da, nu i se păruse: cineva bătea la ușă.

Când a deschis ușa, nu a văzut pe nimeni. David Pano deja plecase de pe veranda ei și se îndrepta hotărât spre următoarea casă. Văzându-l că se îndepărtează, Liz i-a făcut semn că este acasă. David a observat și a revenit la ușa ei.

El a zâmbit și i-a întins o revistă.

– Este o broșură a unei secte? a întrebat ea.

David a asigurat-o că nu:

– Este o publicație creștină.

– M-au luat fiorii! a exclamat Liz. Nu de mult am avut un vis. În vis, am văzut doi evangheliști care au venit acasă la mine să îmi dea literatură. Și știam că nu sunt de la vreo sectă.

David, care slujește ca director asistent al Asociației Pastorale în Conferința Michigan a Bisericii Adventiste, era emoționat să audă visul. Rămânea însă problematic faptul că în vis erau doi evangheliști, iar el era singur.

Chiar atunci, Taylor Hinkle, partenerul său cu care lucra pe acea stradă, venea spre el. Taylor, capelan și instructor biblic la Academia Adventistă Great Lakes, din Michigan, tocmai terminase broșurile, așa că venea spre David să ia câteva. Acum, la ușă se aflau doi evangheliști!

Liz se uita la David și Taylor.

– Cred că asta este de la Dumnezeu, a spus ea. În visul meu, am văzut doi evangheliști care mi-aduceau speranța, la ușa mea. Și am auzit o voce din cer care spunea: „Este ultima ta șansă. Eu revin curând!” Rugați-vă pentru mine, vă rog, a spus ea. Am nevoie de Isus în viața mea.

Cei doi tineri slujitori, care mergeau din ușă în ușă (împreună cu alți tineri în cadrul convenției anuale a organizației de tineret din Houston, în data de 30 decembrie 2016), s-au rugat cu bucurie pentru Liz. Apoi, ea s-a înscris pentru studiile biblice care au loc la biserica locală.

Dumnezeu trimite oameni ca slujitori ai speranței în această lume întunecată și sumbră ca să aducă sufletele la Sursa speranței. Ellen White scria: „Trebuie să-i ajutăm pe cei disperăți, să le aducem nădejde celor deznădăjduiți” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 350). Să alegem azi să fim slujitori ai speranței pentru Isus!

Kamil Metz este director internațional al Centrului de studii biblice GLOW (Giving Light to Our World).

8. Infarct amânat

Yiannakis Kyriazis

O durere abdominală cumplită m-a trezit la 5 dimineața. Deși mă odihnisem, mă simțeam obosit și îmi lipsea aerul. Aveam 60 de ani și nu eram în cea mai bună formă cu sănătatea, așa că m-am dus direct la spital, în Nicosia, capitala Ciprului. Un medic m-a consultat și mi-a spus că este totul în regulă și pot să mă întorc acasă.

Soția mea, Marbie, era lângă mine. Ea mi-a fost de mare ajutor când m-am lăsat de fumat – fumam câte cinci pachete de țigări pe zi. Ea m-a condus la Isus și am devenit membru în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Ea a consimțit să se căsătorească cu mine doar după ce mi-am schimbat viața și am fost botezat.

Iată-mă azi, după numai doi ani de la începerea noii vieți în credință și mariaj, și nu mi-e bine deloc.

„Aici rămân, nu plec nicăieri!” i-am spus doctorului.

Aveam încă dureri și doream să aflu de ce. Văzându-mi insistența, doctorul a consimțit să cheme un cardiolog. Fiindcă acel medic era liber, a durat ceva până a venit. A trecut o oră, au trecut două. Apoi cinci, șapte, opt ore. În jurul orei 13:10, durerea a crescut foarte mult. Mă luptam să respir și am ieșit puțin să pot respira aer curat. A început să mi se învârtă capul, apoi întunericul m-a învăluit.

Cineva a strigat: „Repede, are un atac de cord!”

Chiar atunci a sosit cardiologul. Personalul medical m-a dus repede în sala de urgențe. Când mi-am recăpătat cunoștința, am aflat că arterele inimii mele sunt blocate.

„Am făcut tot ce a fost posibil”, a zis cardiologul.

Am fost spitalizat la Terapie intensivă pentru trei săptămâni. Când starea mea s-a ameliorat, doctorii mi-au făcut o operație pe cord

deschis. Am stat în sala de operații nouă ore și jumătate. Prin mila Domnului, operația a decurs bine, acum m-am refăcut și sunt iar vesel.

Uitându-mă în urmă, sunt convins că acea durere care m-a trezit la 5 dimineața a fost începutul infarctului. Puteam muri în acel moment, totuși Dumnezeu iubitor a amânat acel atac alte opt ore și jumătate până la sosirea cardiologului, salvându-mi astfel viața.

Astăzi am 61 de ani și îi sunt recunoscător lui Dumnezeu că mi-a dat în dar încă o perioadă de viață. Voi folosi acești ani dați de El ca să-L slujesc pe El și pe alții.

O parte din colecta celui de-al Treisprezecelea Sabat din acest trimestru va ajuta atât la construirea unei noi biserici și a unui centru comunitar în Nicosia, biserica lui Yiannakis, cât și altor două biserici.

30 mai

9. Misionarul se întreba: „De ce?”

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Leif Hongisto nu putea înțelege de ce trebuia să se întoarcă acasă, în Finlanda, după ce slujise timp de nouă ani ca președinte al Universității Orientului Mijlociu în Beirut, Liban.

Îi plăcea acea universitate adventistă, clima mediteraneeană și piureul proaspăt gătit. Dar cel mai important este că el nu ajunsese să realizeze tot ce își propusese cu privire la acea universitate, iar decizia de a fi trimis acasă l-a luat prin surprindere.

„Eram foarte confuz pentru că Dumnezeu mă conducea departe de ceea ce devenise pentru mine foarte important și foarte scump inimii mele”, a spus el.

Cu multă rugăciune și inimă grea, el și soția au împachetat, au pregătit valizele și cutiile și au luat avionul către Finlanda. Ca parte a procesului de reîntoarcere acasă din misiune, Leif a fost supus unui examen medical la spital. La aceste examene de rutină, doctorul a semnalat în sângele lui Leif un nivel PSA ușor ridicat, un posibil semn de cancer de prostată.

– Ați mai avut până acum probleme de sănătate? a întrebat doctorul.

Leif a dat din cap:

– Nicidecum, mă simt perfect, a spus el.

Totuși, doctorul a cerut repetarea testelor.

După câteva luni, nivelul PSA a crescut și mai mult, iar doctorul a solicitat alte teste și o biopsie. Curând, Leif a fost supus unei operații de cinci ore, pentru a i se extirpa o tumoare de 100 de grame.

„S-a dovedit că un control de rutină a scos la iveală un cancer agresiv”, a spus Leif. „Am început să înțeleg de ce Dumnezeu m-a trimis înapoi, în Finlanda, unde puteam să am parte de asistență medicală de calitate, cu tehnologii de ultimă oră.”

Leif, care are acum 62 de ani, a rămas misionar. Acum este sănătos și slujește ca rector la Colegiul Finland Junior, o academie și școală de zi cu aproximativ 185 elevi cu vârste între 6 și 18 ani în Piikkiö, un oraș în sud-vestul Finlandei. Mulți elevi ai școlii, care a fost înființată în 1918, provin din familii neadventiste. Finlanda este o țară foarte secularizată, cu numai 4 800 de adventiști la o populație de 5,5 milioane.

Reflectând la anul 2018, anul mutării în Finlanda, Leif a pus la inimă cuvintele discursului rostit de el la prima serbare de absolvire a colegiului, în mai 2018. El le spunea atunci absolvenților: „Voi vă gândiți că viața vă stă în față și chiar v-ați imaginat cum va fi. Dar nu se va întâmpla așa. Viața vă va face surprize. Dar, dacă l-o dați lui Dumnezeu, o viață de credință va fi cu siguranță mai interesantă, mai plină de semnificație și mai strălucită decât v-ați putea voi imagina

vreodată. Acest lucru s-a adeverit în viața mea”, a mai spus Leif. „Fiecare zi din viață mă surprinde plăcut și este cu adevărat mai bună decât mi-aș fi putut închipui.”

Finlanda face parte din Diviziunea Trans-Europeă și va fi beneficiara colectelor oferite în al Treisprezecelea Sabat din acest trimestru.

6 iunie

10. Din Armenia în Cipru

Ermine Orphanidi

M-am născut în Armenia; tata este grec, iar mama, armeană. Din copilărie am crezut în Dumnezeu și mi-am dorit o Biblie. Dar, în acel timp, în Armenia, Bibliile erau greu de procurat și foarte scumpe.

Într-o zi, un vecin adventist m-a invitat la o serie de întâlniri evangelizatoare. Cei care veneau la toate întâlnirile primeau o Biblie. Nu mai puteam de bucurie la ideea că, în sfârșit, voi putea să am Biblia mea.

Întotdeauna m-a tulburat ideea morții. Având această perspectivă, viața părea fără sens. La acele întâlniri, un predicator ne-a vorbit despre învierea care va avea loc la a doua venire a lui Isus. Era minunat. Îmi amintesc perfect imaginea pe care predicatorul acela ne-a arătat-o cu cei înviați ieșind din morminte. Când a fost făcut apelul pentru botez, am fost prima care s-a ridicat.

Însă ceva s-a întâmplat. Înainte de botez, am încercat de câteva ori să citesc Biblia, dar nu puteam să înțeleg ce citeam. Nu pricepeam cum alții stau ore întregi să studieze. Totuși, după botez, lucrurile au început să îmi apară mai clare. Consider că acest lucru este una dintre multele minuni ale lui Dumnezeu, care mi s-au întâmplat în viață.

La patru luni după botez, m-am mutat în Cipru. Deși eram pe jumătate grecoaică, nu vorbeam grecește și mă simțeam ca o străină într-o țară străină. Timp de ș16 ani nu am știut nimic despre Biserica Adventistă din Cipru. Am trecut prin multe încercări, dar Dumnezeu a fost alături de mine. Apoi, printr-o prietenă, am găsit biserica. La acea primă vizită m-a cuprins teama. Cum se vor raporta membrii acestei biserici la mine? Toată această teamă a dispărut când membrii m-au înconjurat cu dragostea lor. Până în ziua de azi, biserica este familia mea, a doua mea casă.

De la prima mea vizită, cu cinci ani în urmă, nu am lipsit aproape niciun Sabat. Acum vorbesc fluent grecește și mă bucur să pot fi instructor la Școala de Sabat pentru adulți și tineri. Ba mai mult, mama, cumnata și două nepoate vin cu mine la biserică. Dragostea membrilor le-a cucerit și pe ele. Aștept și mă rog să vină curând ziua în care și fiul meu să ia poziție pentru Isus.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru bunătățile Sale și privesc spre viitor la viața cu El aici, pe pământ, dar și în veșnicie.

O parte din colecta Sabatului al Treisprezecelea din acest trimestru va ajuta la construcția unei noi biserici și a unui centru comunitar în Nicosia, Cipru. Vă mulțumesc că sprijiniți răspândirea Evangheliei în toată lumea.

13 iunie

11. Eu alerg pentru Dumnezeu

Marian Kazmierczak

Sunt din Polonia și, pe mine, alergatul m-a adus la biserică! Pe când eram tânăr, am început să fac gimnastică, deoarece doctorul

mi-a atras atenția că trebuie să iau masuri pentru a-mi îmbunătăți starea de sănătate. Apoi am început să practic atletism pe distanțe lungi. Îmi plăcea foarte mult! Am alergat la maratonuri, la concursuri de 100 de kilometri și chiar la un concurs de 24 de ore de alergat continuu, pe o distanță de 203 kilometri.

M-am alăturat unui grup de alergători care se antrenau împreună de câteva ori pe săptămână. După un timp, am observat că Piotr, un atlet din grup, lipsea de la antrenamente în fiecare sâmbătă. Nu îmi puteam închipui de ce și l-am întrebat care era motivul.

„Mă întrebam despre sensul vieții”, mi-a răspuns Piotr. „Citeam Biblia și am frecventat câteva biserici ca să găsesc una care urma Biblia. Acum am găsit o astfel de biserică. Ai vrea să studiezi Biblia cu noi?”

Studiile biblice, conduse de un pastor adventist, m-au făcut să fiu confuz. Mă consideram un creștin devotat în credința bisericii mele.

Într-o zi, în timp ce alergam, Piotr mi-a pus o întrebare șocantă:

– Știai că preotul vostru nu vă spune adevărul?

– Asta e prea de tot! am exclamat. Te înșeli!

– Data viitoare când ne întâlnim, aduc Biblia, spuse Piotr. Tu adu cartea de doctrine a bisericii tale. Vom vedea care e adevărul.

Mi s-a părut o idee bună. Am încercat mereu să trăiesc o viață conform adevărului și să-mi urmez convingerile. La următoarea noastră întâlnire am confruntat cele două cărți. Am fost uimit să realizez că doctrinele bisericii mele nu corespundeau cu învățăturile Bibliei. Câteva luni mai târziu am primit botezul. Aveam 45 de ani.

Mă simțeam bine să mă alătur bisericii ai căror membri, ca și mine, puneau preț pe sănătatea lor. Curând am observat că unii dintre membrii bisericii nu mâncau carne. Am cercetat despre dieta vegetariană și am renunțat la carne. Înainte gândeam despre corpul meu că îmi aparține și că pot să-l exploatez după bunul plac. Acum înțeleg că nu-mi aparține, că este templul lui Dumnezeu și mă străduiesc să nu-l deteriorez.

Acum, la vârsta de 71 de ani, alergarea a rămas tot atât de importantă, chiar dacă nu m-am mai antrenat și nu am mai concurat în Sabat. Alergatul este și un mod ideal de a răspândi Evanghelia. După un maraton, toți se simt bucuroși pentru ce au realizat și este ușor să vorbești despre Dumnezeu. Eu le spun despre Acela care îmi dă putere să alerg, la vârsta mea.

Alerg cel puțin de trei ori pe săptămână, câte 10 kilometri, pe care îi fac în aproximativ 55 de minute. Fredonez imnuri și îmi amintesc versete biblice. Îl rog pe Dumnezeu să îmi aducă pe cineva în cale ca să pot să-i vorbesc despre El. Și El îmi scoate oameni în cale.

Vă mulțumim pentru darul din Sabatul Treisprezece care a ajutat la construirea unui studio de televiziune Hope Channel în Polonia, pentru vorbitorii de limbă poloneză.

20 iunie

12. O fabrică transformată în școală

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Un om de afaceri adventist foarte prosper se întreba cum și-ar putea folosi averea pentru a îmbunătăți stilul de viață din orașul său natal, Tiachiv, din vestul Ucrainei.

El a cumpărat câteva mii de cărți *Calea către Hristos*, de Ellen White, și le-a distribuit în fiecare casă, la cei 9 000 de locuitori ai orașului. Apoi a făcut același lucru cu *Hristos, Lumina lumii și Tragedia veacurilor*. Biserica adventistă locală se bucura de o bună reputație și numărul membrilor a crescut la 70. Dar omul de afaceri, pe nume Stepan Dordyai, s-a gândit ce ar mai putea face. Într-o zi, el și-a mărturisit acest gând lui Vladimir Tkachuk, pe atunci director al Departamentului

mentului educație la Diviziunea Euro-Asia, din care fac parte Ucraina și o mare parte din fosta Uniune Sovietică.

– Școlile sunt printre cele mai bune mijloace prin care se poate ajunge astăzi la oameni, i-a răspuns Tkachuk.

Omul de afaceri s-a uitat insistent la Tkachuk.

– Am o clădire, a spus el. Știu acum ce voi face cu ea.

În doar trei luni, Dordyai a transformat clădirea unei foste fabrici într-o școală splendidă, cu trei etaje și cu un frumos teren de sport. În septembrie 2016, Școala Adventistă *Happy Place* și-a deschis porțile pentru 36 de copii. Și, într-un an, înscrierile la școala aceasta cu clasele 1-4 și învățământ preșcolar s-a dublat la 70 copii, umplând la maximum capacitatea sălilor de clasă.

Terenul de sport este unul dintre cele mai frumoase din oraș. Astfel, alte școli își trimit aici copiii să participe la meciuri amicale. De câte ori vin copii din afară, directorul anunță: „Aceasta este o școală deosebită. Aici studiem Biblia și nu înjurăm. Înainte de a juca, vreți să învățăm un scurt text biblic?”

Copiii răspund de obicei cu un mare „Da!” Acum câteva zile au învățat Ioan 10:10, unde Isus spune că a venit să ofere viață, o viață din belșug.

„Copiii au învățat repede textul și apoi l-au repetat”, a spus Tkachuk, care era prezent în acea ocazie și care acum povestește despre acea școală. „Apoi, copiii au început jocul.”

La vreo 75 de kilometri distanță, o biserică adventistă mai mare, cu 300 de membri, a auzit vești despre frumoasa școală și membrii ei s-au întreat: „Dar noi nu am putea deschide o școală?” Astfel au deschis și ei o școală cu 22 de elevi, în orașul lor, Ilnytsya.

Această relatare extraordinară din Diviziunea Euro-Asia a continuat pentru că numărul de școli ale bisericii a cunoscut un val de creștere de la 14 în 2012 la peste 60 în ziua de azi. „Sunt multe motive pentru care școlile se deschid cu ușurință acum, dar unul dintre motive este că Dumnezeu a găsit acum potrivit să-și împlinească

planurile Sale în acest mod”, a spus Mihail Kaminskiy, președintele Diviziunii Euro-Asia.

Una dintre colectele pentru Sabatul Treisprezece 2021 va ajuta la extinderea unor școli din Diviziunea Euro-Asia. Vă mulțumim că Îi permiteți lui Dumnezeu să Se folosească de voi pentru a răspândi Evanghelia!

27 iunie

13. Scăpat dintr-un avion care s-a prăbușit

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Pius Kabadi Tshiombe, un evanghelist laic în vârstă de 53 de ani, a urcat la bordul micului aeroplan An-2, care avea un singur motor, pentru a vizita o biserică pe care înființase într-o regiune îndepărtată din Republica Democratică Congo.

Dar aeroplanul, care era de construcție sovietică, a prezentat probleme tehnice curând după decolarea din Kamako cu destinația Tshikapa, o localitate de lângă granița cu Angola. Pe când pilotul căuta cu privirea un loc de aterizare, nava pierdea din altitudine și cabina s-a umplut cu fum. Pius a văzut cum pilotul a ieșit din cabină. „Urmează-I!” părea să-i spună o voce.

Pius a sărit în picioare. Pilotul a deschis o ușă și a sărit. Pius l-a urmat. Câteva momente mai târziu, aparatul s-a izbit de sol, într-un tufiș și a luat foc. Prăbușirea a avut loc la trei kilometri depărtare de Aeroportul Kamako, pe 27 iulie 2018. Numai Pius și pilotul au supraviețuit; ceilalți cinci pasageri au murit.

„A supraviețuit, cu telefonul în mână”, a spus soția lui Pius, Nicole, care a primit informații despre starea soțului de după prăbușire prin

fotografiile trimise pe WhatsApp de către un prieten. „Are o rană la cap și una la un picior, dar nu are niciun os rupt.”

Printre fotografiile, era una cu Pius amețit și cu cămașa plină de sânge, dar cu telefonul în mână. Nicole nu a putut vorbi cu soțul timp de trei zile, dar primele lui cuvinte prin telefon au fost laude la adresa Domnului.

„Nu-L voi părăsi niciodată pe Dumnezeu”, spunea evanghelistul. „El este minunat!”

Pius dorea să viziteze mica biserică de 15 persoane, pe care o înființase după întâlnirile evanghelistice din Kabungyu. Ajunsesse în micul An-2 vineri, pentru că aflase că zborul lui, cu un avion mai mare, pleca doar sâmbăta.

„I s-a spus că trebuie să plece sâmbătă”, povestea soția lui. „El a spus: «Nu pot, pentru că eu mă închin în Sabat.» Dar i s-a răspuns: «Ne pare rău, doar sâmbătă avem plecare pentru acest zbor». Apoi, el a spus: «Voi găsi o altă modalitate de a ajunge la destinație.»”

Pius a sunat-o pe soție din aeroport să o anunțe despre schimbarea zborului. Spera să găsească un alt zbor către Kabungyu.

Nicole are multe întrebări cu privire la cele întâmplate. Nu înțelege de ce doar Pius și pilotul au supraviețuit. Nu știe nici dacă decizia lui Pius de a păstra Sabatul a jucat vreun rol în această întâmplare. Dar crede că soțul ei a fost scăpat de Dumnezeu, după cum făgăduiește Psalmul 91:14: „Fiindcă Mă iubește – zice Domnul – de aceea îl voi izbăvi.”

„Fiți credincioși lui Dumnezeu, pentru că El vă poate proteja mereu”, a spus Nicole.

O parte din darurile Sabatului al Treisprezecelea din anul 2019 va ajuta la extinderea Clinicii adventiste din Kinshasa, Republica Democratică Congo. Vă mulțumim pentru contribuția voastră, care va ajuta la răspândirea Evangheliei în Diviziunea Trans-Europeană!

